

Mali pridigar.

Kakó bi vže pohvalili Lučnikovega Ceneta? I nù, priden je bil, pa je. V šolo je hodil, rad je slušal, rad se učil, za igrače pa ni dosti maral. Tako moder je bil vže od mladega. Kadar je zvršil svoje naloge, postavil je najraje stolček na sredo izbe ter nanj stopil. Na stolčku pa je tako govoril in mahal z rokama kakor gospod katehet na leci ali prižnici. Govoril pa je navadno nekako takó-le:

„Ljubi moji kristjani! Jezušček ima take rad, ki so pridni. Zato le pridni bodite in Jezušček vas bode rad imel. Kdor pa ima Jezuščka rad, tistega bode on jedenkrat vzel k sebi v nebesa. Če imate torej Jezuščka radi, vzel bode tudi vas po

smrti v nebesa. V nebesih pa bode neizrečeno prijetno. Amen.“

Tako je torej pridigoval Lučnikov Cene domá svojim bratcem in sestricam, pa tudi očetu in materi, kakor je slišal v cerkvi in v šoli. Seveda se mu je včasih stolček prevrnil in namesto da bi svoje poslušalce spravil v jok, jokal se je sam.

Nekoč pa je vender Dušnikovo Pepico spravil v jok. To vam je bilo takó-le:

Pepica je lezla na sosedovo ograjo. Z ograje pa so se lahko trgala zrela jabolka na bližnji jablani. In Pepica je to vedela in je to tudi storila. Ko pa začne trgati jabolka in jih metati v svoj zastorček, pride mimo Lučnikov Cene. V šolo je šel.

Ko ga Pepica ugleda, prestraši se takó, da jej zleté vsa jabolka iz zastorčka na sosedov vrt. Komaj zleze raz zid, da bi stekla, vže stoji Cene pred njo. Ostro jo pogleda, zapretí s kazalcem in govori:

— Kaj delaš Pepica? Kaj bi bilo, da zdaj stojé pred teboj gospod katehet? Kako se glasi sedma zapoved božja?

— Sedma: ne kradi, jecljá ganeno mlada tatica in si briše z desnico solzé raz očij. Kar pogledati ne more v lice resnemu Cenetu in ilhteč se, jecljá:

— Nikoli več, Cene! . . . Samó prosim te, da me ne zatožiš v šoli . . . Nikoli več!

— No, ker ti je žal, naj bode! Ne zatožim te; samó glej, da res nikoli več kaj takega ne storiš, kar je greh.

— Nikoli več, Cene! ponavlja mala grešnica.

— Le hitro pojdi v hišo po torbico in potem v šolo, da ne zamudiš, reče še Cene po očetovsko in gre svojo pot dalje.

Pepica je bila Cenetu za njegovo „pridigo“ vedno hvaležna.

Cene je rasel v starosti in modrosti in izvestno bi bil postal velik gospod, da ga ni Bog še raje imel kakor ljudje in ga vzel k sebi v sveta nebesa, kder se zdaj veseli in za nas Boga prosi.